

τῆς ἀλώπεκος) Κύνθη. Μεγίστ. Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ.): *Προτει καὶ ὅς τὸ κρεβάτιν καὶ κάμνει τὸν ἀλιποθάνατον* Καρδάμ. Τὸ ἄλιποθάνατον κάμνει Μεγίστ. 2) Ὁ πληθ. ἀλιποθάνατα οὐσ., ἡ προσποιήσις βαρείας ἀσθενείας, προσποιητὴ κατάστασις ἐτοιμοθανάτου Λέσβ.: *Ἀφ' οἱ, γυναικα, τ' ἀλιποθάνατα τοὶ σήκου τοὶ βλέπει τὴ δ'λειά ο' (ἐν παραμυθ.)*

*ἀλεπόθρουμπος ὁ, ἄλιποθρουμπος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ θροῦμπος.

Τὸ ἀγριόχορτον λιθόσπερμον τὸ παχύμισχον (lithospermum incrassatum) τῆς τάξεως τῶν τραχυφυλλωδῶν (traginaceae). [**]

*ἀλεποκοίτης ὁ, ἀλωποκοίτης Λεξ. Λεγρ. ἀλουποτδοίτης Κύπρ. ἄλουπ-πατδοίτης Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ κοίτη.

I) Κοίτη, φωλεὰ τῆς ἀλώπεκος Κύπρ. Συνών. ἀλεπότρυπα, ἀλεποφωλέα. Πβ. ἀλεπόσπηλο. II) Φυτόν, τοῦ ὁποίου τὰ σπέρματα ξηρὰ προσκολλῶνται ἐπὶ τοῦ τριχώματος τῆς ἀλώπεκος (ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 445), παιωνία ἡ κοραλλιοχόρους (raeonia corallina) τῆς τάξεως τῶν βατραχιωδῶν (ranunculaceae) ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀλεπόχορτο. [**]

*ἀλεπομηλεῖα ἡ, ἀλ'πουμ'λεῖα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ μελεῖα.

Χόρτον τι.

*ἀλεπομμάτης ἐπίθ. ἀλ'πουμμάτα ἡ, Ἡπ.(Κόνιτσ.) ἀλ'πουμάτ'κου τό, Ἡπ. (Κόνιτσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ μάτι.

Λίρα, νόμισμα χρυσοῦν, μόνον ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ τῶν κτιστῶν. Πβ. ἀλεποῦ 1.

ἀλεπομοίσιδος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλουπομοίσιος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ μοισίδι, δι' ὃ ιδ. μοισίδι.

Ὁ ἔχων χαρακτηριστικὰ ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ἀλώπεκος, ἐπὶ κυνός. Πβ. ἀλεπομούτσουνος.

ἀλεπομούτσουνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλουπομούτσουνος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ μούτσουνο.

Ὁ ἔχων πρόσωπον ὅμοιον πρὸς τὸ τῆς ἀλώπεκος, ἐπὶ κυνός. Πβ. ἀλεπομοίσιδος.

ἀλεπουρά ἡ, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. ἀλεπουρά Λεξ. Μ'Εγκυκλ. ἀλιπουρά Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) ἀλουπουρά Κεφαλλ. ἀλουπουρή Ζάκ. ἀλουπερή Ζάκ. ἀλιπουρά Κέρκ. ἀλεπονουρά Λεξ. Μ'Εγκυκλ. ἀλεπονουρά Λεξ. Μ'Εγκυκλ. ἀλ'πονουρά Θράκ. ἀλ'πονουρά Θεσσ. Θράκ. (Σουφλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀλιπονούρα Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ οὔρα, παρ' ὃ καὶ νουρά.

1) Ἡ οὔρα τῆς ἀλώπεκος πολλαχ. 2) Ἡ σταφυλὴ ἀλεπίτσα, ὃ ιδ., Κεφαλλ. Ἡπ. κ. ἀ. 3) Τὰ ἐξῆς ἀγρωστώδη (graminaceae) φυτὰ (ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 444) α) Τοῦ γένους τοῦ ἀλωπεκούρου (alopercurus) ἀλωπέκουρος ὁ ἀσκιδωτὸς (alopercurus utriculatus) καὶ ἀλωπέκουρος ὁ λειμώνιος (alopercurus pra-

tensis) Θράκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) β) Τὸ φυτὸν πολυπόγων ὁ Μομπελλιανὸς (polypogon Monspeliensis) πιθανῶς ὁ ἀλωπέκουρος τοῦ Θεοφράστου (Ἱστορ. φυτ. 7,11,2) μετὸν στάχυν· μαλακὸν καὶ χνοωδέστερον ὅτι καὶ ὅμοιον ταῖς τῶν ἀλωπέκων οὔραις· Θράκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Τὸ φυτὸν λάγουρος ὁ ὠσειδῆς (lagurus onatus) Ζάκ. Συνών. γατιτάκι, γατιτόχορτο, λαγάκι, λαγοουρά. δ) Τὸ φυτὸν φαλαρίς ἡ παράδοξος (phalaris paradoxa) ἐκ τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν κουκουλλοχόρτων, ἡ τῶν ἀρχ. φάλαρις (Διοσκ. 3,149) Θεσσ. (Λάρις.) Θράκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ε) Τὸ φυτὸν μελάμυρον τὸ ἀρουραῖον (melampyrum argense) τῆς τάξεως τῶν γρομφαδιωδῶν (scrofulariaceae), ζιζάνιον καὶ παράσιτον τῶν σιτηρῶν ΓΣακελλοπ. Ἀνοιξιάτ. γεννήμ. 54. [**]

*ἀλεπουράδι τό, ἄλουράδ' Πόντ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεπόρ καὶ οὔραδι.

Εἶδος χόρτου.

*ἀλεπούρης ἐπίθ. Θηλ. ἀλουπονούρα Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ οὔρα, παρ' ὃ καὶ νουρά.

Ὁ ἔχων οὔραν μακρὰν καὶ θυσανωτὴν ὡς ἡ τῆς ἀλώπεκος. Συνών. *ἀλεπόβακλος.

*ἀλεπόπικο τό, ἀλ'πόπ'κον Μακεδ. (Σιάτ. κ. ἀ.)

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ. Περὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -όπικο ἢ -πικο ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 215.

Τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώπεκος ἡ μικρὰ ἀλώπηξ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀλεπάκι.

ἀλεποπορδὴ ἡ, Πελοπ. (Λακων. Μάν. Οἷτ.) ἀλεποπορδὴ Κεφαλλ. ἀλιποπορδὴ Κέρκ. ἀλ'ποπορδὴ Πελοπ. (Καλάβρυτ.) ἀλ'πουπορδὴ Ἡπ. (Ἰωάνν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀλεπορδὴ Πελοπ. (Λακων.) ἄλοπόπουρδη Θεσσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ πορδὴ.

Φυτὰ τοῦ γένους τοῦ λυκοπέρδου (lycoperdon) τῆς τάξεως τῶν μυκήτων (fungi), τῶν ὁποίων τὸ σφαιροειδὲς καρπικὸν σῶμα κτυπώμενον διαρρήγνυται κροτοῦν. Συνών. ἀλεποπούρδι, γαῖδουρόπορδο, λαγομάννα, λαγόρχι, πορδομανιτάρι. [**]

ἀλεπόπουλλο τό, ἀλεπόπουλλον Ρόδ. ἀλεπόπουλλο σύνθηθ. ἀλουπόπουλλο Κεφαλλ. ἀλ'πόπουλλον Ρόδ. ἀλουπόπουλλον Θεσσ. (Πήλ.) ἀλ'πόπουλλον Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ἀ. ἀλαπόπουλλο Ρόδ. ἀλεπόπον Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.) ἀλεπιδόπουλο Θράκ. (Μυριόφ.) ἀλεπουδόπον Πόντ.(Σάντ.)

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ. Τὸ ἀλεπόπουλλον καὶ παρὰ Δουκ. (λ. ἀλεποῦ). Τὸ ἀλεπιδόπ'λλο καὶ ἀλεπουδόπον ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ πληθ. ἀλεποῦδες.

Τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώπεκος, μικρὰ ἀλώπηξ ἐνθ' ἀν.: Παροιμ. Ἡ ἀλεποῦ ἑκατὸ χρονῶ, τ' ἀλεπόπουλλο ἑκατὸ δέκα (ἐπὶ θρασέος καὶ προπετοῦς νεανίσκου ἀντιλέγοντος πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀξιούντος ὅτι καλύτερον αὐτὸς τὰ πράγματα γινώσκει, ὡς ἐὰν τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώπεκος ἡξιού ὅτι εἶναι μεγαλύτερον τὴν ἡλικίαν καὶ πυλυπειρότερον τῆς μητρός του. Ἡ παροιμ. πολλαχ. ἐν παραλλαγαῖς. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,455) πολλαχ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀλεπάκι.

